mad wäggewad wilja kandwad. Kus wägga kerge maa on, seäl weab ta sawwe ja penikest krusi peäle, laotab sedda otsego sitta, ja künnab sedda sisse. Nenda on temma üht põldo, mis 45 Rubla wärt olli, nenda parrandand, et ta nüüd 200 Rubla wärt on.

Nisugguse püüdmisse ja katsumisse läbbi on temma siis õppind, et üks maa suggu teist suggu maad parrandab: raske maa parrandab kerget, sawwi parrandab liwamaad, ja üksi ma ei olle ni sant, et ta ei woiks targa tõõ, sentamisse ja sitta läbbi parremaks tehhud sada. Üht teist parrandamist on ta nende wessi-waodega ettewotnud. Ta näggi, et nende wessiwaodega nõtko maa sees, paljo maad ilma prukimatta jääb, ja et willi kahhepool nende waggode sandiste kaswas. Sepärrast kaewas ta wähhä hawalt omma nõttko põllus krawid (kaewandud) kahhe jalla süggawad; täitis neid krusi ehk jõe kiwwidega täis, kattis kusehaggo nende ülle, ja panni siis sedda mulda jälle krawide peäle. Wessi wallub nüüd isseennesest nende kiwwide wahhele, ja temma woib peäl kergeste künda, nenda kui muu maa peäl. Nenda on ta üht põldo mis nõtko kohhas olli, ja saggedaste hopis wee all seisis, parrandand, et wessi temmale ialgi liga ei tee. Ka teggi temma ennam kapstad ja naerid ja porkandid mahha, kui temma nabri rahwas, ja kartohwlid on temma keige essite ommas küllas hulgawisi külwand, ja sedda kasso tundnud, mis nemmad saatwad. Ja nenda peab Jakob omma suurt perret hästi ülles, on ommad wõllad maksnud, ja peälegi rikkaks sanud.

Henriki Willem panni sedda keik targaste tähhäle, ja mõtles ennese meeles: „Lasse „mind agga kojo tulla, kül ma siis ka katsun sed„da wisi eddasi sada. Ei ma olle ni rummal kui „monnikad, kes mõtlewad: se olleks mul küm„nes tõõ, ni paljo waewa nähha!“ Waewaga innimenne leiba sööb.
